

Dzień Korespondencyjnej Szkoły Biblijnej

1. kwartał • Zbiórka darów 19 lutego • Projekt Korespondencyjnej Szkoły Biblijnej

Praktyczne kursy internetowe

Ostatnie badania wykazały, że Polska jest liderem spadku religijności w Europie. Codziennie modli się zaledwie 14% młodych Polaków i 39% dorosłych mieszkańców naszego kraju. Polacy częściej chodzą do kościoła, niż praktykują codzienną modlitwę. Powyższe dane to prawdziwe wyzwanie dla adwentystów dnia siódmego! Poszukując sposobów docierania z ewangelią do sekularyzujących się ludzi, musimy być tam, gdzie spędzają oni najwięcej czasu. Takim miejscem z pewnością jest internet. Stąd też pierwszorzędnym zadaniem naszej instytucji w 2022 roku jest kontynuacja projektu promowania różnorodnych kursów biblijnych, rodzinnych i zdrowotnych w wersji online.

W tym celu zamierzamy wyprodukować serię kilkunastu krótkich i profesjonalnie opracowanych filmów reklamujących kursy, które następnie zostaną umieszczone w serwisie YouTube.

Zebrane dary posłużą do produkcji filmów oraz do promowania w internecie na szeroką skalę oferty naszej instytucji. Pomagając nam w realizacji tego ambitnego projektu, wspólnie możemy zrobić coś ważnego dla wielu tracących wiarę i sens życia Polaków. Dziękujemy za twoje wsparcie.

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w koszyku.
2. Dar można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe Korespondencyjnej Szkoły Biblijnej: **08 1240 1040 1111 0010 9898 4551**, z dopiskiem: **Praktyczne kursy internetowe**.

JEZUS — POŚREDNIK NOWEGO PRZYMIERZA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 12 lutego

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 7,11-19; 8,10-12; Jr 31,31-34; Hbr 8,1-6; Wj 24,1-8; Ez 36,26-27.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Teraz zaś objął o tyle znakomitszą służbę, o ile lepszego przymierza jest pośrednikiem, które ustanowione zostało w oparciu o lepsze obietnice” (Hbr 8,6).

Prowadząc doskonale życie, a potem umierając za nas, Jezus stał się Pośrednikiem nowego, lepszego przymierza między nami i Bogiem. Przez swoją śmierć Jezus zniósł wyrok śmierci ciążyący na nas za nasze przestępstwa i umożliwił nam udział w nowym przymierzu.

Ta prawda została wyjaśniona w Hbr 10,5-10, gdzie Jezus został ukazany jako Ten, który okazał doskonale posłuszeństwo wymagane w ramach przymierza. Ten fragment listu nawiązuje do 40. rozdziału *Księgi Psalmów*, gdzie wyrażone jest pragnienie Mesjasza, by okazać zupełne posłuszeństwo Bogu:

— „Oto przychodzę; w zwoju księgi o mnie napisano: Jest moją radością, mój Boże, czynić Twoją wolę, a Prawo Twoje mieszka w moim wnętrzu” (Ps 40,8-9 BT).

„W oryginalnym biblijnym kontekście to wyrażenie [czyń *Twoją* wolę] opisuje moralne posłuszeństwo woli Bożej. Autor *Listu do Hebrajczyków* posłużył się tym wyrażeniem, by wykazać, że ofiara Chrystusa wypełniła wolę Boga, dostarczając zupełnego pojednania, jakiego nie mogły dać symboliczne ofiary ze zwierząt”³³.

Według Pawła psalm ten nabrał szczególnego znaczenia w świetle wcielenia Jezusa. Jezus ucieleśnia posłuszeństwo nowemu przymierzu. On jest naszym Wzorem. Zostaliśmy zbawieni nie tylko przez Jego śmierć, ale także przez Jego doskonałe posłuszeństwo.

³³ *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, t. 7, Hagerstown 1980, s. 460.

Przeczytaj Hbr 7,11-19. Dlaczego nowe przymierze było potrzebne?

Według *Listu do Hebrajczyków* fakt, że Jezus został wyznaczony jako Kapłan według porządku Melchisedeka, wskazuje na to, że zawarte zostało nowe przymierze. Stare przymierze zostało oparte na kapłaństwie lewickim (zob. Hbr 7,11). Lewicy kapłani działali jako pośrednicy między Bogiem a Izraelitami, a prawo wykluczało z kapłaństwa osoby nienależące do rodu Aarona. Zatem apostoł dochodzi do wniosku, że zmiana kapłaństwa musi oznaczać zmianę prawa dotyczącego kapłaństwa, a więc także zmianę przymierza (zob. Hbr 7,12.18-19).

Problem starego przymierza polegał na tym, że nie mogło dać doskonałości (zob. Hbr 7,11). Paweł ma tu na myśli lewickie kapłaństwo i jego służbę (ofiary, święta i tym podobne). Ofiary ze zwierząt składane przez kapłanów nie mogły dać prawdziwego i zupełnego oczyszczenia z grzechu ani rzeczywistego przystępu do Boga (zob. Hbr 10,1-4; 9,13-14; 10,19-23).

Fakt, iż nowe przymierze było konieczne, nie znaczy, że Bóg był nieuczciwy wobec Izraelitów, skoro dał im stare przymierze. Lewicka służba i ceremoniał świątynny miały ich strzec przed bałwochwalstwem oraz wskazywać im przyszlą służbę Jezusa. *List do Hebrajczyków* podkreśla, że ofiary były cieniem „przyszłych dóbr” (Hbr 10,1).

Wskazując na Jezusa, system ofiarniczy powinien był pomagać ludziom pokładać nadzieję i wiarę w Baranku Bożym, „który gładzi grzech świata” (J 1,29; por. Iz 53,1-12). To samo podkreśla Paweł, gdy mówi, że prawo było „naszym przewodnikiem do Chrystusa, abyśmy z wiary zostali usprawiedliwieni” (Ga 3,24), albo że „celem Prawa jest Chrystus [dający] usprawiedliwienie każdemu, kto wierzy” (Rz 10,4 BKR).

Mówiąc innymi słowy, nawet dekalog, chociaż jest dobry i doskonały, nie może dać zbawienia (zob. Rz 3,20-28; 7,12-14). Dziesięć przykazań to doskonały wzorzec sprawiedliwości, ale nie zapewniają one sprawiedliwości, tak jak patrzenie w lustro nie usuwa zmarszczek z twarzy. Dla doskonałej sprawiedliwości potrzebujemy Jezusa, który ofiarował siebie za nas.

Dlaczego prawo nie może nas zbawić? Dlaczego nawet nienaganne przestrzeganie przykazań Bożych nie zapewni nam zbawienia?

Porównaj Hbr 8,10-12 z Pwt 6,4-6; 30,11-14; Jr 31,31-34. Czego wersety te uczą nas o naturze nowego przymierza?

Obietnica zawarcia nowego przymierza w *Liście do Hebrajczyków* nawiązuje do *Księgi Jeremiasza*. Według Jeremiasza boska obietnica zawarcia nowego przymierza była w gruncie rzeczy odnowieniem przymierza, które Bóg pierwotnie zawarł z Izraelitami za pośrednictwem Mojżesza (zob. Jr 31,31-34). Można więc stwierdzić, że 31. rozdział *Księgi Jeremiasza* nie mówi o zupełnie nowym przymierzu, ale o *odnowieniu* pierwotnego przymierza z Izraelitami. Hebrajskie słowo *chadaszah*, przetłumaczone jako *nowe* (zob. Jr 31,31), może oznaczać zarówno *zupełnie nowe*, jak i *odnowione*.

Problem ze starym przymierzem był taki, iż zostało ono złamane przez ludzi (zob. Hbr 8,8-9). Przymierze nie było wadliwe — odśloniło jedynie wady ludzi. Gdyby Izraelici poprzez przekazane im symbole patrzyli na przychodzącego Mesjasza i pokładali wiarę w Nim, nie musieliby złamać przymierza. Jednak należy zauważyć, że w dziejach Izraela było wielu wierzących, wobec których cele przymierza zostały wypełnione, a oni mieli prawo Boże wpisane w serca (zob. Ps 37,31; 40,9; 119,11; Iz 51,7).

Choć nowe przymierze można uznać za odnowienie starego przymierza, to jednak jest ono także zupełnie nowe pod pewnym względem. Zapisana przez Jeremiasza obietnica zawarcia *nowego przymierza* przewidywała nie tylko odnowienie warunków istniejących przed wygnaniem, które to warunki zostały złamane i odnowione wielokrotnie z powodu kolejnych odstępstw narodu. Było tak dlatego, że ludzie nie chcieli ze swojej strony dotrzymać przymierza z Bogiem (zob. Jr 13,23).

Tak więc Bóg obiecał im dokonać *nowej rzeczy* (zob. Jr 31,22). Nowe przymierze miało być inne niż to, które Bóg zawarł „z ich ojcami” (Jr 31,32). Z powodu niewierności ludu obietnice dane przez Boga w ramach przymierza Mojżeszowego nigdy nie zostały spełnione. Obecnie, na mocy gwarancji danej przez Syna (zob. Hbr 7,22), Bóg zamierzał wypełnić cele swojego przymierza. On nie zmienił swojego prawa ani nie obniżył swoich wymagań, ale posłał swego Syna jako gwarancję spełnienia obietnic przymierza (zob. Hbr 7,22; 6,18-20). Dlatego przymierze to nie zawiera przekleństw. Ma tylko błogosławieństwa, bo Jezus doskonale wypełnił warunki przymierza, stając się przekleństwem za nas (zob. Ga 3,13).

Przeczytaj 2 Tm 2,13. Czego możemy się nauczyć z wierności Boga wobec Jego ludu i Jego planów, gdy rozważamy nasze więzi z innymi i nasze plany?

Przeczytaj Hbr 8,1-6. Dlaczego Jezus jest lepszym Pośrednikiem Przymierza?

.....
.....
Greckie słowo *mesites*, przetłumaczone jako *pośrednik* (zob. Hbr 8,6), pochodzi od słowa *mesos* (*środek*) i oznacza kogoś, kto chodzi czy stoi w środku. Był to termin odnoszący się do osoby spełniającej jedną lub więcej z następujących funkcji: (1) sędzia między dwiema lub więcej stronami sporu, (2) negocjator lub pośrednik w interesach, (3) świadek w prawnym sensie tego słowa, (4) ktoś, kto daje poręczenie, gwarantuje wypełnienie umowy przez strony.

List do Hebrajczyków najmocniej podkreśla funkcję czwartą. Jezus nie jest rozumiany jako *pośrednik* w tym sensie, iż rozstrzyga spór między Ojcem a ludzkością czy zaprowadza pokój, godząc zwaśnione strony, czy nawet poświadczając umowę i gwarantuje jej wykonanie. Jak wyjaśnia *List do Hebrajczyków*, Jezus jest *Poręczycielem* (czy *Rękojmią/Gwarantem/Zabezpieczeniem*) nowego przymierza (zob. Hbr 7,22). W liście termin Pośrednik jest więc odpowiednikiem słowa Gwarant. On *gwarantuje*, że obietnice przymierza zostaną spełnione.

Śmierć Chrystusa umożliwiła ustanowienie nowego przymierza, gdyż zaspokaja wymagania pierwszego przymierza z Izraelitami (a nawet pierwszymi ludźmi w Edenie), które zostało złamane (zob. Hbr 9,15-22). W tym sensie Jezus jest Poręczycielem, który wziął na siebie wszelkie prawne wymagania dotyczące złamanego przymierza. W innym sensie wywyższenie Jezusa w niebie gwarantuje, że Boże obietnice dla ludzi zostaną spełnione (zob. Hbr 6,19-20). Jezus jest Gwarantem Przymierza, gdyż wykazał, że Boże obietnice są prawdą. Wskrzyszając Jezusa z martwych i dając Mu miejsce po swojej prawicy, Ojciec wskazał, że wskrzesi także nas i przyjmie do siebie.

Jezus jest większym Pośrednikiem niż Mojżesz, gdyż służy w niebiańskiej świątyni i ofiarował siebie jako doskonałą ofiarę za nas (zob. Hbr 8,1-5; 10,5-10). Oblicze Mojżesza promieniało chwałą Boga (zob. Wj 34,29-35), ale Jezus *jest* chwałą Boga (zob. Hbr 1,3; J 1,14). Mojżesz rozmawiał z Bogiem „twarzą w twarz” (Wj 33,11), ale Jezus jest uosobionym Słowem Bożym (zob. Hbr 4,12-13; J 1,1-3.14).

Tak, Chrystus zaspokoił wymagania przymierza co do posłuszeństwa. Jaka jest w świetle tego faktu rola posłuszeństwa w naszym życiu i dlaczego nadal jest ono tak ważne?

Możemy być kuszeni, by myśleć, że nowe przymierze ma *lepsze obietnice* w tym sensie, że wiążą się z nim większe nagrody niż te obiecane w starym przymierzu (niebiańska ojczyzna, życie wieczne i tym podobne). Prawda jest taka, że Bóg zaferował takie same nagrody wierzącym w czasach starotestamentowych, jak te, które zaferował nam (przeczytaj Hbr 11,10.13-16). W Hbr 8,6 pojęcie „lepsze obietnice” dotyczy *innego* rodzaju obietnic.

Przymierze Boga z Izraelitami było formalną wymianą obietnic między Bogiem i wierzącymi. Bóg podjął inicjatywę i wyzwolił Izraelitów z Egiptu, obiecując zaprowadzić ich do Ziemi Obiecanej.

Porównaj Wj 24,1-8 i Hbr 10,5-10. Jakie są podobieństwa i różnice między tymi dwiema obietnicami?

Przymierze między Bogiem a Izraelitami zostało zatwierdzone przez krew. Krwią tą pokropiono zarówno lud, jak i wylano ją na ołtarz. Lud obiecał być posłusznym wszystkiemu, co powiedział Pan.

„Warunek życia wiecznego jest taki sam teraz, jaki był od początku świata, gdy nasi pierwsi rodzice przebywali przed upadkiem w raju, a jest nim doskonałe posłuszeństwo prawu Bożemu i doskonała sprawiedliwość. Gdyby życie wieczne było udzielane pod jakimkolwiek innym warunkiem, szczęście całego wszechświata byłoby w niebezpieczeństwie. Zostałaby otwarta droga do nieśmiertelnienia grzechu z całym pasmem nieszczęść i nędzy”³⁴.

Bóg całkowicie zaspokaja wymogi nowego przymierza wobec nas, gdyż dał swego Syna, by przyszedł i żył doskonałym życiem, aby obietnice przymierza mogły zostać spełnione w Nim, a następnie zaferowane nam przez wiarę w Jezusa. Posłuszeństwo Jezusa gwarantuje spełnienie obietnic przymierza (zob. Hbr 7,22). Wymaga to udzielenia Mu przez Boga błogosławieństw przymierza, które następnie zostają przekazane nam. Ci, którzy są *w Chrystusie*, będą się cieszyć tymi obietnicami wraz z Nim. Bóg też daje nam Ducha Świętego, który dostarcza nam mocy do wypełniania Jego prawa.

Chrystus zaspokoił wymagania przymierza, a zatem wypełnienie Bożych obietnic wobec nas nie pozostawia żadnych wątpliwości. Jak pomaga ci to zrozumieć znaczenie 2 Kor 1,20-22? Jaka wspaniała nadzieja została nam zaferowana w tych słowach?

³⁴ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 60-61.

Porównaj obietnice nowego przymierza w Jr 31,33 i Ez 36,26-27. Jak wiążą się one ze sobą nawzajem?

Pierwszy dokument przymierza został napisany przez Boga na kamiennych tablicach i złożony w skrzyni przymierza jako ważne świadectwo przymierza Boga z Jego ludem (zob. Wj 31,18; Pwt 10,1-4). Jednak dokumenty spisane na kamieniu mogą zostać rozbite, a zwoje, jak przekonał się Jeremiasz, mogą być pocięte i spalone (zob. Jr 36,23).

Dlatego w ramach nowego przymierza Bóg wpisze swoje prawo w serca swoich wiernych. Serce oznacza umysł — pamięć i zrozumienie (zob. Jr 3,15; Pwt 29,3), czyli ośrodek podejmowania świadomych decyzji (zob. Jr 3,10; 29,13).

Ta obietnica nie tylko zapewnia każdemu człowiekowi dostęp do poznania prawa. Co ważniejsze, ma ona także prowadzić do zmiany serca u każdego wyznawcy Boga. Problemem Izraelitów było to, że ich grzech został „zapisany rylcem żelaznym, ostrzem diamentowym wyryty na tablicy ich serca” (Jr 17,1). Mieli oni uparte serca (zob. Jr 13,10; 23,17), a zatem nie mogli postępować dobrze (zob. Jr 13,23).

Jeremiasz nie zapowiadał zmiany prawa, gdyż problemem Izraelitów nie było prawo, ale serce. Bóg pragnął, by wierność Izraelitów była wdzięczną odpowiedzią na to, czego On dla nich dokonał. Tak więc dał im dziesięcioro przykazań z historycznym wstępem wyrażającym Jego miłość i troskę o nich (zob. Wj 20,1-2). Bóg pragnął, by Izraelici byli posłuszni Jego prawu, uznawszy fakt, iż On pragnie dla nich wszystkiego, co najlepsze, o czym świadczy to, że wyzwolił ich z niewoli egipskiej. Ich posłuszeństwo miało się wyrażać wdzięcznością i autentyczną więzią z Bogiem.

To samo dotyczy nas. Miłość i troska Jezusa, który oddał życie za nas, jest wstępem nowego przymierza (zob. Łk 22,20). Tak więc posłuszeństwo wypływa z serca, będąc wyrazem miłości (zob. Mt 22,34-40). Ta miłość jest szczególnym znakiem obecności Ducha Świętego w życiu wierzących. Bóg wylewa na nas swoją miłość przez swego Ducha (zob. Rz 5,5), którego działanie wyraża się właśnie miłością (zob. Ga 5,22).

Skoro starożytni Izraelici mieli miłować Boga, choć nie znali pełni prawdy o śmierci Chrystusa na krzyżu, o ileż bardziej my powinniśmy miłować Boga, skoro wiemy, iż Syn Boży oddał za nas życie! Jak posłuszeństwo świadczy o prawdziwości naszej miłości?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Jeśli nasze serca są odnowione na podobieństwo Boże i jeśli Jego miłość jest wszczepiona w nasze dusze, czyż Boże prawo nie będzie wypełniane w naszym życiu? Gdy zasada miłości jest zaszczerpiona w sercu, a człowiek dostąpił odnowy na podobieństwo Stwórcy, spełnia się obietnica nowego przymierza: »Prawa moje włożę w ich serca i na umysłach ich wypiszę je« (Hbr 10,16). A jeśli prawo jest wypisane w sercu, czy nie będzie kształtowało życia człowieka? Posłuszeństwo — służba i wierność płynące z miłości — jest prawdziwym znakiem uczniostwa. Dlatego w *Piśmie Świętym* czytamy: »Na tym bowiem polega miłość ku Bogu, że się przestrzega przykazań jego« (1 J 5,3). »Kto mówi: Znam go, a przykazań jego nie zachowuje, kłamcą jest i prawdy w nim nie ma« (1 J 2,4). Wiara i tylko wiara, zamiast uwalniać człowieka od posłuszeństwa, czyni nas uczestnikami łaski Chrystusa, która daje nam możliwość okazywania posłuszeństwa. (...).

Im bliżej przychodzisz do Chrystusa, tym lepiej dostrzegasz swoje błędy, ponieważ poprawia się twój duchowy wzrok, a twoje niedoskonałości są widoczne w wyraźnym kontraście Jego doskonałej natury. Jest to dowodem, że szatańskie kłamstwa straciły swoją moc i że pobudza cię ożywiający wpływ Ducha Bożego.

Głęboka miłość do Jezusa nie może mieszkać w sercu, które nie jest świadome swojej grzeszności. Dusza przekształcona łaską Chrystusa będzie podziwiała Jego boski charakter. Jeśli jednak nie dostrzegamy naszego moralnego kalectwa, jest to niezaprzeczalny dowód, że nie widzieliśmy piękna i doskonałości Jezusa”³⁵.

PYTANIA DO DISKUSJI

1. Zastanów się nad powyższym cytatem. Co fakt, iż *im bliżej przychodzimy do Chrystusa, tym bardziej grzeszni wydajemy się sobie*, mówi nam o tym, że nie powinniśmy pozwolić, by świadomość naszych wad skłaniała nas do rozpacz i porzucenia wiary?

2. Zastanów się nad tym, że prawo zostało wpisane w nasze serca. Co to znaczy w duchowym życiu chrześcijanina? Jak zrozumienie i doświadczenie tej prawdy pomaga nam uniknąć *posłuszeństwa*, które jest jedynie legalizmem — *martwymi uczynkami* (zob. Hbr 9,14)?

³⁵ Ellen G. White, *Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 59.63-64.